

SÄÄTYJEN JA LUOKKIEN OSUUS VAPAUTUSLIIKKEESSÄ

Eräessä juridisessa julkaisussa on esitetty tilastotietoja valtiorikoksista Venäjällä. Nämä tiedot ovat hyvin opettavaisia: ne antavat tarkkaa aineistoa siitä, mikä osuus säädyillä ja luokilla on ollut vapautusliikkeessä historian eri kausina.

Valitettavasti tiedot eivät ole täydellisiä. Niissä on erotettu vain seuraavat kaudet: vuodet 1827—1846 (maaorjuuden kausi); vuodet 1884—1890 („raznotshinetsien” liikkeen kausi; porvarillis-liberaalisen ja liberaalis-narodnikkilaisen liikkeen sekoittuminen toisiinsa). Ja vihdoin välitön vallankumousta edeltänyt kausi (1901—1903) sekä vallankumouksen kausi (1905—1908), s.o. porvarillis-demokraattisen ja proletaarisen liikkeen kaudet.

Säätyjen osuutta kuvastavat tiedot ovat seuraavanlaiset. Jokaista valtiorikoksista syytteeseen pantua sataa henkilöä kohti oli:

Kaudet	Aateli- sia	Kaupunkilais- väestöä ja taalonpoikia	Papistoa	Kauppi- aita
1827—1846....	76	23	?	?
1884—1890....	30,6	46,6	6,4	12,1
1901—1903 ...	10,7	80,9	1,6	4,1
1905—1908 ...	9,1	87,7	?	?

Tästä näkyy selvästi, kuinka nopeasti vapautusliike demokratisoitui XIX vuosisadalla ja kuinka jyrkästi muuttui sen luokkakokoonpano. Maaorjuuden kausi (vuodet 1827—1846)—täysin vallitsevana on aatelisto. Tämä kausi käsittää aikajakson dekabristeista Herzeniin saakka. Maaorjuuden

Venäjä on poljettu ja liikkumaton. Vain mitätön vähemmistö aatelistosta protestoi, mutta se on voimatonta ilman kansan kannatusta. Kuitenkin aateliston parhaimmisto auttoi *herättämään* kansan.

Raznotshinetsien kausi eli porvarillis-liberaalinen kausi (1884—1890) — aateliset muodostavat jo pienemmän osan vapautusliikkeen osanottajain joukossa. Mutta jos heihin lisätään papisto ja kauppiaskunta, niin saamme 49%, s.o. *melkein puolet*. Liike on puolittain pysynyt yhä etuoikeutettujen luokkien: porvariston huippukerrosten ja aateliston liikkeenä. Tästä johtuu, että liike on voimatonta, yksilöiden sankaruudesta huolimatta.

Kolmas kausi (1901—1903) ja neljäs kausi (1905—1908) ovat talonpoikaiston ja proletaaristen kansanjoukkojen liikkeen kausia. Aateliston osuus on aivan vähäinen. Kaupunkilaisväestö ja talonpojat muodostavat ennen vallankumousta $\frac{8}{10}$ ja vallankumouksen aikana $\frac{9}{10}$. Joukot ovat heränneet. Tästä johtuu kaksi tulosta: 1) voidaan saada aikaan jotain vakavaa ja 2) liberaalit ovat vihamielisiä liikettä kohtaan (vastavallankumouksellisen liberalismiin ilmaantuminen).

Vieläkin mielenkiintoisemmat ovat elinkeinoja koskevat tiedot, joita meillä on vain kolmen viimeisen kauden ajalta. Kutakin vapautusliikkeen 100 (valtiorikoksista syytteeseen pantua) osanottajaa kohti oli henkilöitä, jotka harjoittivat elinkeinonaan:

Kaudet	Maataloutta	Teollisuutta ja kaupaa	Vapaita ammattaita ja opiskelijoita	Epämääräistä tointia tai olivat toimetta
1884—1890....	7,1	15,1	53,3	19,9
1901—1903....	9,0	46,1	28,7	8,0
1905—1908....	24,2	47,4	22,9	5,5

Nämä ovat tavattoman opettavaisia numeroita. Heti käy selville raznotshinetsin osuus narodnikkilaisuuden ja narodnajavoljalaisuuden kaudella (1884—1890): *enemmistö* osanottajista on opiskelijoita ja vapaiden ammattien harjoittajia (53,3%). Porvarillis-liberaalisen ja liberaalis-narodnikkilaisen liikkeen toisiinsa sekoittuminen, samalla kun opiskelijat ja sivistyneistö näyttelevät johtavaa osaa — tällainen on silloisten puolueiden ja silloisen liikkeen luokkaolemus. Talonpojat („maatalous”) ja teollisuustyöläiset („teollisuus

ja kauppa”) ovat pienenä vähemmistönä (7 ja 15%). Niin sanottuja deklassoituneita, s.o. luokastaan suistuneita, henkilöitä, jotka ovat menettäneet yhteytensä tiettyyn luokkaan,— sellaista väkeä on *yksi viidesosa* (19,9%), enemmän kuin talonpoikia, enemmän kuin työläisiä!

Siitä johtuukin liikkeen muotojen omalaatuisuus, ylevä sankaruus ja sen voimattomuus.

Lähestyvä vallankumousta edeltävä kausi (1901—1903). Ensi osaa näyttelee kaupunkilaistyöläinen („teollisuus ja kauppa”). Työläiset, jotka muodostavat vähemmistön kansasta, tekevät *miltei puolet* (46,1%) osanottajista. Sivistyneistö ja opiskelijat ovat *jo* toisella sijalla (työväenpuoluetta koskevista liberaalien ja likvidaattorien taruista huolimatta). Talonpoikain osuus on mitättömän pieni (9% „maataloudesta”), mutta se on kasvamassa.

Viimeinen kausi, vuodet 1905—1908. Kaupunkilaistyöläisten osuus on kasvanut 46,1:sta 47,4%:iin. He ovat jo saaneet hereille talonpoikaiston suuret joukot; talonpoikaiston osallistuminen liikkeeseen on lisääntynyt enemmän kuin minkään muun luokan: 9:stä 24,2%:iin, s.o. *miltei kolminkertaisesti*. Talonpoikaisto on jo ohittanut liberaalien sivistyneistön ja opiskelijat (joita on 22,9%). Deklassoituneiden, luokastaan suistuneiden, osuus on vallan mitätön (5,5%). Se liberaalien teoria, että vallankumouksemme on olemukseltaan „intelligenssin” vallankumous, paljastaa selvääkin selvemmin ilkeämielisen ja parhaavan luonteensa.

Proletariaatti ja porvarilliset kansanjoukot (talonpoikaisto) — juuri ne muodostavat liikkeen yhteiskunnallisen voiman. Mutta talonpoikaisto, vaikka se muodostaakin suuren enemmistön työläisiin ja kaupunkilaisiin verrattuna, on silti paljon jäljessä tehden kaikkiaan vain *neljänneksen* (24,2%) osanottajista, sillä talonpoikaisto on saatu vasta puolihereille.

Lopuksi meidän on kehaistava kesäkuun 3 päivän (stoly-pinilaista) maapolitiikkaa, joka varsin hyvällä menestyksellä, nopeasti ja pontevasti herättää loputkin...

„Severnaja Pravda” № 22,
elokuun 28 pnä 1913
„Nash Putj” № 4,
elokuun 29 pnä 1913
Allekirjoitus: V. Iljin

Julkaistaan „Severnaja Pravda” lehdessä
tekstin mukaan